

MAAILMA – MITÄ SE ON?

Herra käyttää armossaan kahta keinoa irrottaakseen ihmisten sydämet näistä ajallisista. Hän osoittaa meille kaiken sen katoamattomuuden ja *ihanuuden*, ”mikä on ylhäältä”, ja kaiken sen katoavaisuuden ja *viheliäisyyden*, ”mikä on maan päällä”. Hebrealaiskirjeen 12. luvun loppu todistaa meille ihanasti, kuinka Herra käyttää kumpiakin näitä keinoja. Todistettuaan ensin, että me olemme käyneet Siionin vuoren tykö ja saaneet omiksemme kaikki sen ihanuudet, sanoo apostoli: ”Katsokaa, ettette torju luotanne Häntä, joka puhuu; sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan Hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljon vähemmän me, jos käännyimme pois Hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista. Silloin Hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt Hän on luvannut sanoen: `Vielä kerran Minä liikutan maan, jopa taivaankin.` Mutta tuo `vielä kerran` osoittaa, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät.”

Paljoa parempi on, että taivaan autuus *vetää* meitä sinne, kuin että tämän maan murheet *ajavat* meitä sinne. Uskovaisen ei tulisi odottaa siksi, kunnes tämän maan järkkyminen hänet karkottaisi pois maailmasta. Hänen ei tulisi odottaa, että maailma ensin hylkäisi hänet, ennen kuin hän voi hyljätä maailman. Hänen tulisi hyljätä maailma sillä voimalla, minkä hänen yhteytensä taivaallisten kanssa hänelle tuo. Ei ole vaikea luopua maailmasta, kun olemme uskossa käsittäneet Kristuksen; päinvastoin on silloin vaikeampi jäädä maailmaan. Jos joku kadunlakaisija rikastuisi, jos hän esim. vuotuisesti saisi nostaa satojatuhansia markkoja korkotuloina, ei hän suinkaan kauemmin tyytyisi katuja lakaisemaan. Samoin meidänkin, jos olemme oikein käsittäneet taivaallisten aarteitten suuruuden ja ihanuuden, on sangen helppoa luopua kaikista tämän maailman tarjoamista eduista ja hyvyyksistä.

Käykäämme nyt tutkimaan tätä tärkeää ja samalla järkyttävää kertomusta, minkä Raamattu tässä meille tarjoaa. Näemme, että ”Loot istui Sodoman portissa”, oli siis oikein arvoasemassa. Hänellä oli siis ollut menestystä tässä maailmassa. Ensiksi hän pystytti telttansa Sodoman puoleen. Sitten hän varmaankin oli muuttanut asumaan itse Sodoman kaupunkiin, koska näemme hänen istuvan Sodoman portissa, olevan siis oikein vaikutusvaltaisessa asemassa. Tässä aukenee siis eteemme aivan toisenlainen kuva kuin edellisessä luvussa. Ja syy on vallan selvä. ”Uskon kautta eleli Aabraham muukalaisena lupauksen maassa niin kuin vieraassa maassa, asuen teltoissa.” Sitä ei kerrota Lootista. (Olisi erittäin terveellistä, jos johonkin ryhtyessämme aina kysyisimme: ”Teenkö tämän uskossa?” ”Kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.” ”Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen.”) Ei voida sanoa: ”Uskon kautta istui Loot Sodoman portissa.” Eipä suinkaan! Lootia emme tapaa tunnustajien kunniakkaassa joukossa – uskon voiman todistajien suuressa pilvessä. Maailma oli hänelle ansana, ja näkyväiset asiat saattoivat hänet lankeemukseen. Hän ei pitäytynyt ”näkymättömään, ikään kuin olisi sen nähnyt”. Hän ”katsoi näkyväisiä, jotka kestävät vain ajan”, kun taas Aabraham katseli ”näkymättömiä, jotka kestävät iankaikkisesti”. Nuo kaksi miestä erosivat suuresti toisistaan; he tosin alkoivat matkansa yhdessä, mutta päättivät vaelluksensa aivan eri tavalla, ainakin mitä heidän todistukseensa tuli. Epäilemättä Loot kyllä pelastui, vaikkakin ”tulen kautta”, mutta hänen ”työnsä paloivat”. Aabrahamille taas ”tarjottiin runsain määrin pääsy Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan” (2 Piet. 1:11).

Edelleen emme mistään näe, että Loot olisi voinut nauttia sellaisia ihania etuja ja sellaista kunniaa, mikä tuli Aabrahamin osaksi. Sen sijaan, että olisi majassaan saanut palvella Herraa ja tarjota Hänelle virkistystä, vaivattiin hänen vanhurskasta

sieluaan joka päivä. Hän oli kaukana Herrasta eikä voinut seurustella Hänen kanssaan kuten Aabraham. Ja vielä lopuksi hän ei kyennyt rukoilemaan toisten puolesta, sillä hänellä oli tarpeeksi työtä rukoillessaan omasta puolestaan. Jumala jäi itse Aabrahamin luo ja lähetti vain enkelinsä Sodomaan. Eivätkä edes nämä enkelitkään kernaasti halunneet ottaa vastaan Lootin kutsua ja nauttia hänen tarjouksiaan. "He sanoivat: `Emme , vaan me jäämme yöksi taivasalle`". Tuo oli tuntuva soimausta. Aivan toisin puhuttiin Aabrahamille, sillä Herra sanoi: "Tee, niin kuin olet puhunut."

Jonkun ihmisen tarjousten nauttiminen on erittäin tärkeä ja huomattava asia. Se, joka sitä käyttää hyväkseen, todistaa siten täysin yhtyvänsä häneen, joka sitä tarjoaa. "Minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen *hänen kanssaan, ja hän Minun kanssani*" (Ilm. 3:20). "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majailkaa siellä" (Apt. 16:15). Elleivät he olisi näin päätelleet tässä, eivät he olisi astuneet hänen huoneeseensa.

Enkelien Lootille puhumat sanat todistavat siis selvästi, etteivät he hyväksyneet hänen oleskeluaan Sodomassa. He tahtoivat mieluummin olla ulkona koko yön, kuin majailia sellaisen miehen huoneessa, joka oli noin kierossa asemassa. Ja kuitenkin näyttää koko heidän käyntinsä Sodomassa tarkoittaneen yksinomaan Lootin pelastusta; vieläpä he tekivät sen Aabrahamin tähden. Luemmehan selvästi: "Kun Jumala tuhosi sen lakeuden kaupungit, *muisti Jumala Aabrahamia* ja johdatti Lootin pois hävityksen keskeltä, hävittäessään ne kaupungit, joissa Loot oli asunut." Loot säästyi siis Aabrahamin tähden. Jumala ei hyväksy maailmallista mieltä, ja juuri tuollainen mieli oli saattanut Lootin asettumaan asumaan tuohon turmeluksen kaupunkiin.

Usko ei häntä sinne johtanut, ei hengellisyys eikä hänen "vanhurskaus sielunsa". Vain *maailman rakkaus* saattoi hänet ensin *valitsemaan* Sodoman lakeuden, sitten pystyttämään sinne telttansa ja viimein vei hänet istumaan Sodoman porttiin. Ja minkälaisen valinnan hän teki! Hän valitsi "kelvottoman kaivon, jossa ei vesi pysy", "särkyneen ruokosauvan", joka haavoitti hänen kättänsä. Vain katkeruutta niittää se, joka koettaa jollakin tavoin hallita itseään ja pitää huolta itsestään; silloin teemme aina erehdyksiä. Äärettömän paljoa parempi on antaa Jumalan hallita tietämme ja lasten tavoin jättää kaikki Hänen huolekseen. Ja Hän on aina valmis pitämään meistä huolta ja täyttämään kaikki meidän tarpeemme, ja Hän kykenee myös sen tekemään. Autuasta on antaa Jumalan alusta loppuun suunnitella tiemme ja ohjata askelemme oman tutkimattoman viisautensa ja ikuisen rakkautensa mukaan.

Epäilemättä Loot luuli parhaiten valvovansa sekä omaa että perheensä parasta, kun hän siirtyi Sodomaan asumaan; mutta seuraukset osoittavat, kuinka perinpohjin hän erehtyi. Näin hänen kohtalonsa vakavasti varoittaa ja neuvoo meitä pitämään varamme, ettei maailman rakkaus vähimmässäkään määrin pääse sydäntä vallitsemaan. "Tyytykää siihen, mitä teillä on" (Hebr. 13:5). Ja miksikä niin? Senkö tähden, että kaikki sydämen halut ovat täyttyneet? Senkö tähden, että olosuhteet ovat niin kaikin puolin loistavat, ettei teiltä mitään puutu? Onko meidän kaiken tämän perusteella oltava tyytyväisiä? Eipä suinkaan! Ei, vaan siksi, että "Hän itse on sanonut: `En Minä sinua hylkää enkä sinua jätä.`" Tämä on autuas ja siunattu osa. Jos Loot olisi tähän tyytynyt, ei hän milloinkaan olisi lähtenyt etsimään Sodoman vesirikasta lakeutta.

Jos etsimme vielä muita syitä, minkä tähden meidän tulisi tyytyä siihen, mitä meillä on, löydämme niitä kyllä tästä käsillä olevasta luvusta. Miten onnelliseksi ja tyytyväiseksi Loot oli ehtinyt tulla? Se supistui sangen vähään. Kun Sodoman kansa piiritti hänen huoneensa ja uhkasi väkivallalla tunkeutua sisään, hän koetti turhaan lepyttää heitä tekemällä heille mitä halpamaisimman ehdotuksen. Jos

ihminen haluaa sekaantua tähän maailmaan voittaakseen ajallista hyötyä, hän saa myös niittä tekojensa seuraukset. Emme saata käyttää hyväksemme tämän maailman tarjoamia etuja ja samalla todistaa sitä vastaan. ”Tuo yksi on tullut tänne asumaan muukalaisena, ja yhtäkaikki hän alati pyrkii hallitsemaan.” Sillä tavoin emme ole todistukseksi. Ainoa tie, jolla voimme tehokkaasti todistaa, on se, että olemme erotetut maailmasta, ei missään farisealaisessa mielessä, vaan Jumalan armon voimalla. Hulluutta on koettaa nuhdella maailmaa synnistä, samalla kun itse koetamme käyttää hyväksi kaikkia sen tarjoamia etuja. Sellaisiin suhteisiin ja sellaiseen todistukseen ei maailma kiinnitä paljoakaan huomiota. Näin kohtelivat Lootin tulevat vävyt hänen todistustaan. ”Hänen vävynsä luulivat hänen laskevan leikkiä.” Hulluutta on puhua tulevasta tuomiosta, kun samalla viihdymme hyvin juuri tuossa samassa maailmassa, jota tuomio uhkaa, kun samalla ilomme perustuksena on juuri tuo sama maailma.

Aabraham saattoi paljoa paremmin todistaa tulevasta tuomiosta, koskapa hän asui tuon tuomion piirin ulkopuolella. Mamren tammistossa asuvan muukalaisen maja ei ollut missään vaarassa, eipä edes silloinkaan, kun Sodoma oli liekeissä. Suokoon Herra, että sydämemme haluaisi niitä hedelmiä, jotka seuraavat todellista muukalaisena oloa tämän maan päällä, jotta meitä ei tarvitsisi Lootin tavoin väkisin viedä ulos maailmasta, emmekä haikealla mielellä loisi katsettamme sen katoavaan komeuteen ja korskaan, vaan että me edessämme olevassa kilpailussa rientäisimme eteenpäin kohti päämäärää, voittopalkintoa.

Selvää on, että Loot oli kiintynyt siihen paikkaan, minkä enkelit pakottivat hänet jättämään. Enkelien täytyi kädestä taluttaen jouduttaa hänen kulkuaan; ja kun he sitten vielä neuvoivat häntä ”pakenemaan henkensä tähden”, pelastamaan henkensä (ainoa, minkä hän saattoi pelastaa tuosta hävityksestä), pakenemaan vuoristoon, hän vastasi: ”Oi, Herrani, ei niin! Katso, palvelijasi on saanut armon sinun silmiesi edessä, ja suuri on sinun laupeutesi, jota olet minulle osoittanut pelastaaksesi henkeni; mutta minä en voi päästä pakoon vuorille; pelkään, että onnettomuus saavuttaa minut ja minä kuolen. Katso, tuolla on kaupunki lähellä, vähän matkan päässä, paetakseni sinne; salli minun pelastua sinne – onhan se vähän matkan päässä – jäädäkseni eloon.”

Eikö tuo ole merkillinen kuva? Loot on hukkuvan miehen kaltainen, joka koettaa tarttua oljenkorteen pelastuakseen. Vaikka enkelit kehottavat häntä ”pakenemaan vuorille”, ei hän halua lähteä sinne, vaan yrittää vielä pelastua ”pieneen kaupunkiin”, asettaa toivonsa vielä edes pieneen kaistaleeseen tätä maailmaa. Hän pelkäsi kuolevansa sillä paikalla, jonne Jumala armossaan aikoi johtaa hänet; hän kuvitteli monenlaisten vaarojen uhkaavan häntä siellä, eikä luullut voivansa pelastua muualla, kuin tuossa pienessä kaupungissa, minkä hän valitsi oman mielensä mukaan. ”Salli minun paeta *sinne, jäädäkseni eloon.*” Hän ei siis uskaltanut turvautua Jumalaan, sillä hän oli liian kauan vaeltanut erillään Jumalasta; hän oli liian kauan hengittänyt ”kaupungin” turmeltunutta ilmaa, voidakseen nyt oikein nauttia siitä puhtaasta, kirkkaasta ilmasta, jota Jumalan läheisyydessä hengitetään, tahi voidakseen turvautua Jumalan kaikkivaltiaaseen käsivarteen. Hänen maallinen kotinsa oli hävitetty, eikä hän kyennyt uskossa majailemaan Jumalan helmassa.

Hän ei ollut elänyt kiinteässä ja läheisessä yhteydessä näkymättömään maailmaan, ja nyt tuo näkyvä maailma temmattiin pois hänen jalkainsa alta ja tuhoutui. Taivaasta ”satoi tulta ja tulikiveä” kaiken sen päälle, johon hän oli asettanut toivonsa ja kiinnittänyt sydämensä. Varas oli yllättänyt hänet, ja hän näyttää kokonaan kadottaneen sielunsa tasapainon, eikä kyennyt enää lainkaan hallitsemaan itseään. Hän on kokonaan menettänyt malttinsa; maailman rakkaus

ja maailmallinen mieli ovat hänessä vallalla ja pakottavat hänet etsimään turvaa tuosta "pienestä kaupungista". Mutta ei hän sielläkään luule olevansa turvassa, sieltäkin hän pakenee vuoristoon. Pelosta hän nyt tekee sen, mitä hän ei ennen tahtonut tehdä Herran lähettiläiden kehotuksesta.

Mikä on tämän matkan loppu? Hänen omat lapsensa juovuttavat hänet, ja tässä tilassa ollen tulee hänestä ammonilaisten ja moabilaisten, noiden Jumalan kansan leppymättömien vihollisten, kantaisä. Tämä on vakava ja varoittava opetus. Tästä näet, lukijani, mikä maailma on. Tästä näet, kuinka vaarallista on kiinnittää sydämensä siihen. Lootin historia on mitä kuvaavin ja selvin selitys näihin apostolin sanoihin: "Älkää maailmaa rakastako!" Tämän maailman Sodomat ja Soorit ovat kaikki toistensa kaltaisia. Ne eivät voi tarjota todellista rauhaa ja lepoa, turvaa tahi varmuutta, eivätkä ne voi sydäntä viihdyttää. Niitä uhkaa Jumalan tuomio, ja yksin Hänen pitkämielisyytensä ja armonsa estää tuon uhkaavan miekan putoamasta niiden päälle, sillä Hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulisivat parannukseen.

Pyrkikäämme sen tähden täällä vaelluksemme aikana luopumaan maailmasta. Sen pyrinnoille ja viettelyksille vieraina odottakaamme Herramme tulemista. Älkööt tämän maailman "vesirikkaat lakeudet" houkutelko sydäntämme. Himentäköön Kristuksen tulevan kirkkauden toivo kaiken tämän maailman kunnian ja rikkauden loiston. Seiskäämme patriarkka Aabrahamin tavoin Herran edessä ja katselkaamme täältä, ylhäisestä ja ihanasta asemastamme, tätä maata uskossa sellaisena kuin se todella on, autiona ja hävitettynä, savuavina raunioina, sillä *sellainen se on oleva*. "Maa ja kaikki, mitkä siihen on tehty, palavat".

Kaikki, mitä tämän maailman lapset etsivät, mihin he niin innolla pyrkivät, minkä puolesta he taistelevat, kaikki tuo on palava. Ja kuka saattaa sanoa, kuinka pian? Missä on Sodoma? Missä Gomorra? Missä tuon lakeuden kaupungit, joissa ennen oli kuohuvaa elämää ja liikettä? Missä ne nyt ovat? Niitä ei ole enää! Jumalan tuomio on kohdannut niitä ja lakaissut ne pois. Jumalan tuli ja tulikivi on ne hävittänyt. Sama tuomio uhkaa nykyistäkin turmeltunutta maailmaa. Sen hetki on jo lähellä. Ja sillä aikaa, kun tuomio näin on uhkaamassa, on Jumala antanut saarnata armon evankeliumia. Autuaita ovat ne, jotka tämän julistuksen kuulevat ja uskovat! Autuaita ne, jotka pakenevat Jumalan ikuiselle pelastuksen vuorelle, jotka turvaavat Jumalan Pojan ristiin ja siinä löytävät armon ja rauhan!

Suokoon Jumala, että jokainen, joka lukee nämä rivit, saisi kokea, kuinka autuasta on puhtain tunnoin ja sydän vapaana kaikesta tämän maailman viehätysvoimasta odottaa Herraamme Jeesusta Kristusta taivaasta tulevaksi.